

[Henry Christensen.]

man kan få begrænset især nogle af erhvervs- livets investeringer. Et af ministerens meget yndede temaer er jo, at det er afskrivningsprocenten, vi skal have ned, og det vil ministeren stadig gerne have. Jeg vil ikke genoptage en almindelig drøftelse heraf ved denne lejlighed, men dog sige til den højtærede minister, at han tager efter min opfattelse fejl i sit grundsyn. Hvis man mindsker afskrivningsprocenten med den begrundelse, at afskrivninger finder sted af skattemæssige grunde, hvad vil der så ske? Bliver afskrivningsprocenten mindre, vil de virksomheder, som vil forsøge skattemæssigt i en periode at fjerne et overskud, have behov for at foretage større investeringer, for at den samlede fradragsberettigede afskrivning kan blive tilstrækkelig stor.

En nedsættelse af afskrivningsprocenten fremmer ikke det formål, som den højtærede økonomiminister forestiller sig. Derfor er det forslag, som jeg har fået den højtærede finansminister til at fremsætte, og som vi skal behandle i morgen, langt bedre. Det går ud på, at virksomhederne af deres overskud kan henlægge en større del til skattefri investeringsfunds. Det er et langt mere produktivt forslag, og det var sådan et forslag, den højtærede økonomiminister skulle have beskæftiget sig med at få finansministeren til at fremsætte — og ikke det modsatte, som finansministeren gerne vil.

Så gjorde den højtærede minister nogle bemærkninger om indkomstpolitikken, som han dog må erkende ikke er lykkedes. Der var meget at sige herom, men jeg skal ved denne lejlighed bare sige en enkelt ting. Når denne politik ikke er lykkedes, så bærer den høje regering og måske især den højtærede økonomiminister det allerstørste ansvar derfor. Det var den, der svigtede gennem efteråret og vinteren, da der var brug for regeringens autoritet til at skabe forståelse af mulighederne for en regulering af indkomstudviklingen. Det er et tungt ansvar at bære, og den højtærede økonomi-

minister burde føle det som et langt tungere ansvar, end han åbenbart gør.

Jeg må gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Baunsgaard, som fremsatte det synspunkt, at hvis man stillede forslag om udgifter, måtte man samtidig sørge for at få vedtaget de fornødne dækningslove, eller der måtte skabes mulighed for dækning af de foreslåede udgifter. Jeg er enig med det ærede medlem. Det ærede medlem vil vist erindre, at vi sad et stykke tid her i vinter og drøftede spørgsmålet om statens økonomi, statens indtægter og udgifter, og det ærede medlem vil måske erindre, at mit parti gjorde en hel del for, at vi i tide måtte have en afklaring med hensyn til de udgifter, der fulgte af landbrugslovgivningen, for at de kunne gå ind i sammenhæng med den almindelige udgiftsdækning og med den almindelige økonomiske politik, der skulle føres. Vi var tilhængere af, at der skulle være den fornødne sammenhæng, og så langt kan jeg altså følge det ærede medlem.

Jeg skal i øvrigt slutte med at takke for, at der er givet tilslutning til det forslag, vi har fremsat, selv om jeg lagde mærke til, at specielt ordførerne for socialistisk folkeparti og partiet de uafhængige havde fundet hinanden i en stærkere kritik af vort forslag, end vi mødte fra de andre ordførere. Men jeg forstår, at der er almindelig tilslutning til, at forslaget gennemføres, og det takker jeg for.

Peter Nielsen: Jeg skal for så vidt ikke forlænge diskussionen, da der er enighed om, at et udvalg som det, der er foreslået, nedsættes, selv om vi synes, at formuleringen af dette forslag til folketingsbeslutning nok kunne have været knap så ensidig.

Jeg skal slutte med blot at bringe det ærede medlem hr. Baunsgaard en hjertelig og dybtfølt tak for det råd, han gav mig: at jeg skal gå til arbejderne og sige, at nu skal de holde igen med deres lønkrav! Vi har gennem tiderne fået mange gode råd